

Jelka.

V gozdu jelka je visoka stala,
Močna poleg nje drevesa druga,
Noč razkošna zemlji kraljevala,
Mèhki véli so vetrovi z juga;
Jelka ž njimi je tedàj šumela,
Drevju v gozdu tožiti pričela:

»Vé drevesa, srečna vé drevesa,
Vam ugodna zvezda je svetila,
Vam prijazna so bilà nebesa,
Ko v ponosno rast so vas vzbudila.
V zemlji dragi poleg svojcev davnih,
Tà pognale, tù ste k višku vzpele,
Poleg bratov, poleg séster ravnih,
V zemlji rôdni bodete živele . . .
Tríkrat mène pa gorjé sirotí —
Da ne bila nikdar bi spočeta!
Vsèkdar žalost bridka se me lotí,
Ko premišljam hedna svoja leta.

Jésen medla je nad lési brila:
V sémeni sem jaz se porodila.
Tàkrat burja preko gòrsko sléme,
Čez ravni in dóllov globočine . . .
Méne, skromno je zanesla séme,
V vašo sredo sém iz — domovine!
Samorásla jelka sem med vami,
Tujka med neznanci tukaj bivam,
Jutro, véčer me rosí s solzámi,
Koprneče o domovji snivam . . .»

Noč razkošna zemlji kraljevala,
Mèhki véli so vetrovi z juga,
Jelka žalno je zatrepetala,
Zašumela so drevesa druga,
Šepetala tiho ji — sočutje . . .
Divno bilo je le-tó trenutje.

Stébor.

Sreča in bogastvo.

»Pojdi sreče si iskàt
In povrni se bogàt,
Priidi bogatin s petico,
Pòtlej hčer ti dam ženico!»

Tvoja matka je takó
Rekla véceraj mi ostró,
Ko prišèl sem k nji za sebe
Snubit, déklica, bil tebe.

A čemú bi hodil v svet
In ostavljal déklic cvet?
Matka pač ne vé skrbeča,
Kd o mi je — bogastvo, sreča!

Bátog.

